

Het kan niet veel later zijn geweest, dat de graveur naar Syracuse toog. Hier ontwierp en sneed hij een stuk (afb. 3), dat niet meer de stille majesteit der Thurinische munten uitstraalt, maar een levendiger aspect bezit. Toch heeft het muntbeeld niet die vrijheid die kenmerkend is voor de latere Syracusanen: Phrygillos bevindt zich in de overgangperiode die Phidias beleefde tusschen de Lemnia en de Parthenos. Want zuiver Phidiasisch is de Arethusakop, niemand die dit nog zal ontkennen. Prachtig is de kop opgezet, evenwichtig, vrij en sierlijk, doordrongen van een zacht en statig rythme.

Maar de Italische bodem trekt hem weer; in Terina, waar hij nu werkt, snijdt hij staters die getuigen van een nog navoelen der Lemnia (afb. 4). Toch komt minder geslotenheid tot uiting en meer levendigheid. Rustig en eenvoudig is de nymfekop, die, omlauwerd door een olijfkrans, dubbel schoon wordt, in een fijn en vredig rythme.

De achterzijde toont ons een waar juweel: in een volmaakt evenwicht verschijnt ons Nike, ijl en teer als zwevend in de lucht. De compositie is voortreffelijk, de conceptie welhaast onnavolgbaar, meesterlijk de uitvoering. Sterk doet dit beeld ons denken aan de Nike van de Akropolis, waarmee Phrygillos ongetwijfeld bekend was, maar toch gaat van deze godin een andere bekoring uit: die van lichtigheid, teerheid, van stralende jeugd. Ook hier bestaat de rust slechts in zekere mate, want wel is Nike daar neergezeten op een vaas, maar in een oogenblik van kinderlijke speelschheid haar taak vergetend plaagt zij het vinkje, dat zij op de hand houdt, met haar staf en vermaakt zij zich in levendige blijheid. Maar ook aan de oppervlakte is een tintelende levendigheid te bespeuren, want in een zacht doch bewegelijk rythme speelt het windje in haar luchtig kleet.

Via Pandosia gaat het naar Velia, waar Phrygillos een Athenakop snijdt, met buitengewone zorg behandeld en tot in de kleinste details scherp afgewerkt (afb. 5). Hier is een duidelijke weekheid in het gelaat merkbaar, die trouwens reeds op vroegere stukken waar te nemen was. Niet overrijk is de kop hoewel weelderig van versieringen voorzien, want de ciseleering van den helm treedt terug om het gelaat op den voorgrond te plaatsen.

Dezelfde fijnheid van stijl en behandeling, dezelfde weekheid van trekken vinden wij op de distaters van Heraclea terug (afb. 6). Toch is deze Athenakop veel forscher gesneden dan in Velia; hierin bespeuren wij de ontwikkeling die veel kunstenaars doormaken. — Prachtig van compositie en behandeling is de achterzijde, misschien wel niet origineel, maar toch zoo goed bij de munt aangepast, dat zij terecht de bewondering der Grieken wegdroeg.

Phrygillos voltooide den cyclus zijner werkzaamheid, toen hij in Thurium teruggekeerd was, en daar een nieuwe serie sneed (afb. 7). De Athenakop is in krachtigen en forschen stijl gegraveerd, een consequent opvolger van den kop uit Heraclea. Ook de stier is veranderd: nu wordt hij voorgesteld aanvallend in zijn machtige woede. — Hierna breekt plotseling de draad af: